

Els éssers màgics de l'escola Salvador Espriu

A l'escola Salvador Espriu hem tingut sempre bruixes, bruixots, fades i éssers màgics convivint amb nenes, nens i mestres.

Em direu: "*! ara! Què diu aquesta!*"

Insisteixo: des de fa un munt d'anys -si no, pregunteu, pregunteu a qualsevol alumne- algun ésser màgic ha acompanyat la mainadeta de primer i segon durant el curs, els ha escrit cartes i missatges a la pissarra, els ha acompanyat a les sortides...

És curiós el costum d'aquests personatges. Any darrere any no falten mai a la seva promesa. Solen presentar-se de forma sobtada (una aparició, vaja) durant les colònies de cycle inicial. De vegades dalt d'un arbre, de vegades des de dins d'una aixeta, de vegades venint des d'un bosc frondós i ombrivol. Curiosament tots són amics entre ells i, segons ens han dit durant tots aquests anys, es van rellevant i es van passant el tom de venir-nos a fer companyia a l'escola.

Són molt educats i educades, ens presenten els seus amics i ens expliquen històries de com els van conèixer o de com ha estat la seva vida. Tenen una vida dura, no us penseu pas. Pel que en sabem, tots són centenaris, han viscut molts i molts anys i sempre estudiant i viatjant. Estudien molt perquè tots volen saber de tot, quant més millor i viatgen perquè tan bon punt poden anar a aprendre alguna cosa amb algun savi...no s'ho pensen pas dues vegades, agafen l'escombra (l'escombra voladora, s'entén) o senzillament desapareixen per arribar encara que sigui a l'altra banda de món, o a un altre planeta, o dins de la Terra (que sí, que sí: després ja us explicaré la història de la fada Tosquigeta que vivia dins del volcà de la Crosa, a Vilobí).

N'hi ha d'una mica despistats, fins i tot. Una vegada, un

bruixot molt simpàtic que vam conèixer a can Toni Mola, el bruixot Cebalot, -no sabem si, a més a més, per culpa de que no s'hi veia prou bé - quan ens va venir a fer la primera visita, en va fer una de sonada: ens havia avisat que arribaria poc abans de plegar a les cinc, un divendres a la tarda. Com que són tan discrets no volia empipar-nos i havia decidit que, arribant justet, ens podria dir hola i els infants no perdrien gaire estona de classe. Però clar, tu diràs quina emoció, tornar a veure el nostre amic de colònies! Un bruixot no ve pas cada dia a visitar-nos a casa o l'escola. És molt emocionant, no ens podiem pas estar sentats a la cadira esperant tota la tarda sense pensar-hi de tant en tant i posar-nos una mica mica nerviosos. Fos com fos, va anar passant l'estona. I el bruixot no arribava, i no arribava, i no arribava. Què li havia passat? No en diuen mai, de mentides, ni gasten bromes pesades. Són molt serioses i seriosos amb això de les visites i els compromisos socials. Va tocar el timbre de sortir de l'escola... i ningú no en sabia res. Ens en vam anar el cap de setmana a casa amb el cor ben encogit. Què podia haver passat? Sense avisar, sense dir res... aï! Quin patir! El dilluns quan vam arribar, tampoc no el vam veure. Quin misteri! Feia poc que havíem començat la classe, i ens arriba a dalt la cuinera del menjador. -"Vine, vine, que et vull ensenyar una cosa". La cara la tenia de color ben vermell. Vaig baixar corrents pensant que no li hagués passat algun accident: remenar foc a la cuina té els seus perills. Però no es tractava de foc. Em fa anar fins a les neveres, m'obre una porta i em diu: -"Mira!" Vet aquí que dins de la nevera, ben adormit, hi teníem el savi Cebalot. El divendres havia calculat malament el lloc d'aterratge i havia anat a petar en una de les cambres fri- ▶

